

Arrest

nr. 121 577 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 20 januari 2014 het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Voorts wordt erop gewezen dat artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal schorst, maar niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 uitgereikt wordt. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. Bovendien werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 december 2013 met nummer 115 924 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

In het middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest, welke een gelijkaardige bescherming bieden als artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat het in voornoemde artikelen voorziene recht tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen te worden beschermd, is miskend nu zij ingevolge de bestreden beslissing is verplicht terug te keren naar haar land van herkomst. De Raad merkt dienaangaande op dat de in casu bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding van de verzoekende partij naar het land van herkomst inhoudt, doch de verzoekende partij enkel verplicht het Belgische grondgebied te verlaten. De verzoekende partij geeft voorts geen verdere uitleg noch brengt zij concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aan die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of

mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest, welke inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111 462; RvS 30 november 2007, nr. 177 451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 januari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 25 februari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 januari 2014 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij in de eerste plaats naar haar stukken en stelt in antwoord op de beschikking dat artikel 7 van de vreemdelingenwet in tegenstelling tot wat de beschikking voorhoudt geen gebonden bevoegdheid inhoudt daar de verwerende partij in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten “moet” geven en dit in andere gevallen “kan” doen, maar hoe dan ook slechts nadat zij heeft onderzocht of er geen schending van hogere rechtsnormen voorligt. In haar verzoekschrift heeft zij de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aangevoerd. Bij haar asielaanvraag die heeft geleid tot het arrest van de Raad van 18 december 2013 met nr. 115 924, heeft zij een stuk (stuk nr. 2) aangebracht dat bewijst dat zij in haar land van herkomst foltering heeft ondergaan. Zij wil toevoegen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) bij arrest van 19 december 2013 met nr. 7974/11 heeft geoordeeld dat, zelfs indien een asielaanvraag werd afgewezen wegens ongeloofwaardigheid, een uitwijzing in strijd kan zijn met artikel 3 van het EVRM, wat *in casu* het geval is.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.5 Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen zoals weergegeven *sub* punt 2.2 en punt 2.4 van dit arrest, dient erop gewezen dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Bijgevolg wordt onderzocht wat de verzoekende partij te dezen heeft opgeworpen en gericht is op het aanvoeren van een schending van Europeesrechtelijke bepalingen. *In casu* voert de verzoekende partij ter terechtzitting van 25 februari 2013 de bestaanbaarheid aan van de bestreden beslissing met “hogere rechtsnormen” en duidt zij erop in haar inleidend verzoekschrift de schending te hebben aangevoerd van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Zij verwijst naar een stuk bij haar asielaanvraag - die heeft geleid tot het arrest van de Raad van 18 december 2013 met nr. 115 924 – aangebracht stuk dat zij ter terechtzitting benoemd als “stuk nr. 2” en aangaande hetwelk zij voorhoudt dat dit bewijst dat zij in haar land van herkomst foltering

heeft ondergaan. Zij voegt bij verwijzing naar een arrest van het EHRM nog toe dat, zelfs indien een asielaanvraag werd afgewezen wegens ongeloofwaardigheid, een uitwijzing in strijd kan zijn met artikel 3 van het EVRM. Uit wat hierna volgt, blijkt echter dat het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 25 februari 2014 geen afbreuk kan doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 20 januari 2014 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

2.5.1 Waar de verzoekende partij ter terechtzitting duidt op de door haar in haar inleidend verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat met voormeld artikel 3 van het EVRM correspondeert, wordt in de eerste plaats verwezen naar hetgeen hieromtrent in de beschikking van 20 januari 2014 wordt gesteld. De Raad wijst erop dat in de beschikking van 20 januari 2014 uitvoerig werd gemotiveerd waarom er geen schending van onder meer artikel 3 van het EVRM aangenomen werd. In voormelde beschikking werd uitdrukkelijk aangegeven dat het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift waarbij ze een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert geen afbreuk doet aan de voorafgaande vaststelling dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar geen nut kan opleveren. Zo werd erop gewezen dat de verzoekende partij de door haar opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt, voornamelijk omdat zij, naast het duiden op een schending van voormeld artikel van het EVRM door de vermeende verplichting tot terugkeer naar haar land van herkomst ingevolge de bestreden beslissing geen verdere uitleg geeft, noch concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aanbrengt die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Daarnaast is het duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere herhalen van een aspect van haar verzoekschrift, met name de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM en het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest, zonder verdere duiding, terwijl hieromtrent in de beschikking uitvoerig gemotiveerd werd en de verzoekende partij de argumenten van de beschikking niet weerlegt, zij op deze manier geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest reeds in de beschikking van 20 januari 2014 werd aangegeven, noch maakt zij aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. Waar de verzoekende partij in dit licht ter terechtzitting naar het door haar benoemde "*stuk nr. 2*" verwijst, waarvan zij stelt dit "*bij haar asielaanvraag, die heeft geleid tot het arrest van de Raad van 18 december 2013 met nr. 115 924*" te hebben aangebracht en aangaande hetwelk zij voorhoudt dat dit "*bewijst dat zij in haar land van herkomst foltering heeft ondergaan*", dient te worden opgemerkt dat zij, enerzijds, geen dergelijk "*stuk nr. 2*" heeft opgenomen in de inventaris betreffende de bijlage bij haar inleidend verzoekschrift in het kader van huidige vordering, en dat, anderzijds, gezien zij hierbij duidt op haar asielprocedure, uit het inmiddels tussengekomen arrest van deze Raad met nr. 115 924 van 18 december 2013 waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar asielaanvraag, dan wel ter gelegenheid van voornoemde asielprocedure, verscheidene stukken heeft aangebracht. De verzoekende partij vermag het bezwaarlijk aan de Raad over te laten middels voormelde verwijzing naar een door haar benoemd, doch niet nader bepaald, "*stuk nr. 2*", de elementen te destilleren die zij wenst aan te wenden teneinde de door haar opgeworpen schending in het kader van artikel 3 van het EVRM te concretiseren, dan wel teneinde aan te tonen te dezen over het wettelijk vereiste belang te beschikken. Vervolgens, hoewel benoemd met een verschillend inventarisnummer, kan de Raad er te dezen op duiden dat in voormeld arrest nr. 115 924 van 18 december 2013 betreffende de asielaanvraag van de verzoekende partij - arrest waarnaar evenzeer reeds uitdrukkelijk werd verwezen in de beschikking van 20 januari 2014 - reeds het volgende werd geoordeeld betreffende een medisch attest ter vaststelling van bepaalde verwondingen: "*Het in het kader van onderhavig beroep neergelegde medische attest kan het voorgaande evenmin ontkrachten (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Vooreerst is het bevreedend dat verzoekster zulk attest niet eerder neerlegde en maakt zij niet aannemelijk waarom zij dit niet eerder deed. Voorts werd dit attest opgesteld twee dagen voor de terechtzitting, op vraag van verzoekster en op basis van haar verklaringen. Daar de opsteller zich wat betreft de omstandigheden waarin de in dit attest vermelde letsels werden opgelopen baseert op verzoeksters verklaringen, die ingevolge voormelde vaststellingen iedere geloofwaardigheid ontberen, vormt het voor deze omstandigheden geen afdoende bewijs. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de*

oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze werden opgelopen. Gezien het voorgaande, is er in casu geen reden voorhanden om toepassing te maken van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.” De verzoekende partij vergenoegt zich thans in het kader van de door haar opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM te beroepen op een niet nader bepaald “stuk nr. 2”, hetwelk zij stelt te hebben aangebracht “bij haar asielaanvraag, die heeft geleid tot het arrest van de Raad van 18 december 2013 met nr. 115 924” en aangaande hetwelk zij voorhoudt dat dit “bewijst dat zij in haar land van herkomst foltering heeft ondergaan”, maar maakt bij deze loutere verwijzing en ponering bezwaarlijk een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk ten aanzien van het land met betrekking tot hetwelk zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet had geformuleerd. Mede gelet op het gegeven dat de verzoekende partij verwijst naar haar asielprocedure en een aldaar aangebracht stuk dat “bewijst dat zij in haar land van herkomst foltering heeft ondergaan”, dient er immers op gewezen dat een schending van artikel 3 van het EVRM reeds werd onderzocht in het licht van haar asielaanvraag en zij bij dit betoog minstens de vaststellingen volgende uit het reeds gevoerde onderzoek in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet naar aanleiding van haar asielaanvraag, meer bepaald de vaststellingen van het inmiddels tussengekomen arrest van de Raad van 18 december 2013 met nummer 115 924, zoals hierboven weergegeven en waaraan kracht van gewijsde kleeft, en dit in navolging van de beslissing van 9 juli 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet weerlegt. De Raad wijst er tevens op dat hij in het kader van het onderhavige beroep, alwaar enkel de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan de orde is, niet de bevoegdheid heeft om een beslissing die genomen werd in het kader van een eerdere procedure en die inmiddels definitief is geworden, te gaan beoordelen, noch om te dezen zelf de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen. Voorts staat het de verzoekende partij vrij, indien zij meent te kunnen aantonen dat de omstandigheden sedert het indienen van haar laatste asielaanvraag gewijzigd zijn, een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de bestreden beslissing wordt opgeschort tot dat een beslissing over dergelijke nieuwe asielaanvraag is genomen. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij niet aan dat een nieuwe asielaanvraag zou zijn ingediend. Minstens toont zij niet aan dat een en ander anders zou zijn gelopen.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel om aan te tonen dat zij beschikt over het vereiste belang te dezen en tot de nietigheid van de beslissing te leiden. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort. Er dient overigens op gewezen dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In de mate waarin de verzoekende partij bij dit betoog ter terechtzitting de Raad erom verzoekt haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel haar recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie, (opnieuw) ten gronde te beoordelen.

Waar de verzoekende partij toevoegend verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name het arrest *N.K. t. Frankrijk* met nummer 7974/11 van 19 december 2013, dient opgemerkt te worden dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij, van Guineese nationaliteit, niet aantoont dat zij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in het aangehaalde arrest. Noch verduidelijkt de verzoekende partij dat, wat het aangehaalde arrest betreft, dit een gelijkaardige situatie betreft en *in casu* van toepassing zou zijn. In voornoemd arrest zijn de feitelijke omstandigheden geheel anders en besloot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tot een schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van (terugwijzing van) een Pakistaanse onderdaan die deelt uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, meer bepaald als bekeerling tot de Ahmadi religie, die dit geloof openlijk belijdt en predikt of minstens zo door de Pakistaanse autoriteiten wordt aanzien. Het Hof kwam tot deze vaststelling in het licht van voldoende concrete verklaringen en stukken van de verzoekende partij en van verschillende goed gedocumenteerde internationale bronnen over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft, alsmede bij het op de korrel nemen van het verloop van de asielprocedure van

de verzoekende partij in Frankrijk. De verwijzing naar voornoemde rechtspraak kan niet dienstig worden aangevoerd. In de mate waarin de verzoekende partij hierbij kritiek uit op (het verloop van) haar asielpprocedure in België, dient opgemerkt dat voorliggend beroep geen uitstaans heeft met voormelde beslissing van de commissaris-generaal, die met de ter beschikking staande rechtsmiddelen kon worden aangevochten, zoals de verzoekende partij blijkens de stukken van het administratief dossier ook heeft gedaan, doch deze Raad weigerde de verzoekende partij eveneens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Hierbij wordt er volledigheidshalve op gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en ontvankelijkheidsvereisten worden gesteld aan een mogelijk beroep of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zij of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt nog op gewezen dat waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 25 februari 2014 stelt te verwijzen naar “*de stukken*”, het duidelijk is dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere verwijzen naar “*de stukken*”, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Daarnaast dient erop gewezen, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar eventuele schriftelijke opmerkingen in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden. Immers is niet enige schriftelijke weergave in het verzoek tot horen, maar het betoog ter terechtzitting relevant.

Uit het geheel van het voorgaande volgt dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET